

paa de mindre behagelige og mindre fordeelsagtige, bindende og generende Betingelser, der altid stilles op i Arveskæft; saalænge der altsaa kun gives Arveskæfte, saa vil altid Bondestanden være vis paa, at den vil blive ene om at concurrere til Gaardene, nu derimod; naar de kunne sælges til fuld Eiendom, og der ogsaa kan sælges til Fremmede, nu ville disse Andre strømme til og gjøre ham Bestidelsen af disse Steder enten umulig eller ialfald overordentlig kostbar, og det er deri Faren ligger ved den Forskjel, at der nu gives Ret til at sælge til Eiendom istedetfor til Arveskæfte. Angaaende den anden Forandring, som den ærede Justitsminister ogsaa anførte skulde være til Fæsternes Fordeel, nemlig den forskjellige Procentandee, som der tilstaaes Bestidderen, naar der sælges til Fæsterne eller til Andre, da har jeg tidligere udtalt mig derhen, at jeg ikke kan betragte denne Forskjel som nogen væsentlig; der gives saa mange Veie og saa mange Maader at omgaae dette Slags Ting paa, at den, der ellers vil sælge en Gaard til en anden end Fæsteren eller hans Børn, han vil meget let kunne forskaffe sig ligesaa mange Procent, og det gjør, at jeg, som sagt, ikke kan tillægge denne Forskjel nogen som helst Betydning. Den ærede Justitsminister sagde, at det, at forbyde Fideicommissbestidderne at sælge til Andre end til Fæsternes Børn, det ville være til Fideicommissbestiddernes største Gavn, men, hvis dette er Tilfældet mine Herrer! saa opnaae vi alpeles ikke Noget ved at tillade ham at sælge til Andre, thi, dersom det er fordeelsagtigt for Fideicommissbestidderen ved Fæsteledighed først at sætte Gaarden bort, fordi Indfæstningen da kommer i hans egen Lomme, og siden at sælge den til en saa meget lavere Kjøbesum, saa troer jeg virkelig ikke, at han er forhindret deri, naar denne Lov udkommer; naar den kommer ud, kan han imorgen gjøre det Samme uden at overtræde den; det er virkelig det Fordeelsagtigste for ham, og derfor vil jeg ogsaa troe, at han i de fleste Tilfælde vil gjøre det efter at denne Lov er udkommen, og derfor kan jeg ikke see nogen Bestyrkelse for at vedtage denne Bestemmelse i det af Justitsministeren Anførte. Den ærede Rigsdagemand for Maribo Amts Ake District (Monrad) fandt, at der ikke laa saa megen

Magt paa, om Loven udkom eller ikke udkom, thi Justitsministeren kunde jo nu give Bevillinger, der omtrent indførte det Samme, men han forglemte, at det virkelig er Tilfældet med mange Fideicommissbestidderne, at det, under Forbudsloven af deres Bestidelsesret, er forbudt dem at ansøge om saadanne Bevillinger; den ærede Justitsminister vil nu dog vel ikke gaae hen og give Folk Bevillinger, der ikke søge om dem, og de vedkommende Fideicommissbestidderne maae ikke søge om dem, altsaa er der dog bundet en Deel for de Herrer, der ville give disse Fideicommissbestidderne Lov til at fylde deres Lommer paa Fæsternes og Fideicommissernes Beskøftning, naar de vedtage denne Lov, thi saa faae de en Tilladelse uden at søge om den, altsaa uden at de derved have tabt deres Bestidelsesret. Den samme ærede Taler — har i Forbigaaende sagt — havt meget imod Navnet „Godsslagtere“, men jeg har adrig hørt Tale om, at Navnet „Slagter“ skulde være et saa slemt Navn, jeg troer, at det er et meget hæderligt Navn, og jeg troer, at vi kunne være meget gode Venner med Godsslagterne og dog kalde dem Godsslagtere. En anden æret Taler har sagt, at Lehnbesidderne ville gjerne sælge; ja, det er ganske vist, naar de kunne faae, hvad de ville have, saa ville de gjerne sælge, men jeg kan dog anføre et meget slaaende Exempel paa, at de ikke altid ville meget gjerne sælge og paa, at det gjælder selv om dem, som have andraget hos den ærede Justitsminister om Bevilling til at sælge, og have faaet den. De ville dog ikke alle sælge. Jeg kan saaledes anføre, at ifjor fik Greven paa Langeland en Bevilling til at sælge, men jeg tør sige, at han ikke vil sælge; jeg har nemlig gjort mig al mulig Umage for at opvage, om han har foretaget et eneste Salg, men jeg har ikke kunnet erfare noget saadant, derimod veed jeg, at en Fæster, som har Midler til at kjøbe, har henvendt sig til ham, (Gaardens Størrelse var paa 5¹/₂ Td. Hartkorn) og spurgt: „Hvad skal jeg give Hr. Greven for den?“ Greven svarede, at den skulde koste 18000 Rbd., og altsaa over 3000 Rbd. for hver Tønde Hartkorn (Hør!). Jeg troer, at jeg med Rette tør sige, at et saadant Forlangende viser, at han ikke vil sælge. Man